

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין סא.

עין משפט
נר מצוה

א וְיָמִי פִּי' מוֹלֵל עִי'
הַלֵּל עוֹשֵׁי יִי' מִי קוֹמָה
קִטְוֵי אֵל:
ב מִי פִּי' מוֹלֵל
עֲבוֹדָה כּוֹכָבִים הַלֵּל
ב סִמָּה לִּזְכָּר יוֹ:
קִטְוֵי ג מִי שֶׁסֶּה הַלֵּל ג:
קִטְוֵי ד וְהוּא מִי שֶׁסֶּה פִּי'
הַלֵּל ה:

יִישׁ אָקײַש אַפּר מױתֶּרֶת. פֿי כִּנְהֵא וּלֹא בִּצְיִלֶּה דְּמוּמֶר לְעוֹדֵת
כּוֹכִים אַסּוּר לֵאכּוֹל מִשְׁחִיטוֹ אִי נִמִּי אֲפִילוּ בִּצְיִלֶּה שְׂרִי
מִיּוֹן לֵלֵא הִיּה מוּמֶר מַעֲקֵרָא וּבִשְׁחִטָּה זֶה הוּא דְּנִעְשָׂה מוּמֶרִס:
אִיכָּה יַעֲבֹדוּ אֲשֶׁמוֹנִי מֵאִי. מִימֵה הִשְׁתָּא נִמִּי דִּלְמֶר וּבִיחָה יֵלֵא

מאי למעוטי שלל דכרסה בשאר
עבודות לא אצטריך דמוציאה נפקא
דוקא עבודת פנים וע"כ אינה יעבדו
לרצוי אחא כגון פוער לפעור חורק
אכן מצינו דללא נפקי ליה לא לא
מוציאה ולא ממשטחיה ואי לאו אינה
יעבדו ה"א דאפילו דכרסה צעין דרך
כבוד וי"ל דאי השתחויה לנדה י"א
למייד בשאר עבודות אפילו שלל דרך
כבוד כגון פוער לפעור חורק אכן
למקולים נמי לא נריך קרבן
דמהשתחויה נפקא אע"ג דעבודתה
דרך כיוון כיון שעבדין אותה ככ
וגדולה מזו צעי למימר ה"ש"ם כסמון
דנפקא ליה פוער לפעור למקולים
מהשתחויה דלכא אצטריך אינה
יעבדו אע"ג דאין עבודתו ככ אלל
משום דעבודתו דרך כיוון וע"כ פוער
לפעור חורק אכן למקולים אע"ג
דדרך כיוון כיון שעבדו ככ:
מניין לזוהב בהמה לפרקליים.

מִנִּין לְדוֹבֵה בִּרְהוּמָה
שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא יִחַבּוּ
יָרִידִים אִם אֵינִי עֵינִי
יַעֲבֹד תִּנְהִי עֵינִי
בִּרְכֵה מִהִשְׁתַּחֲוָה
הַכַּעֲסִים רַב הַמִּנוּנָא
כִּי הָרַב רֵמָא לִיה
וּכְד עֲבוּדִת כּוֹכְבִּים
נִתְּנָן הָאוֹמֵר אַעֲבֹד
וְאֵל כַּאוֹמֵר אֵינִי
דֵּה רַב יוֹסֵף אֲמַר
תְּנֵאנִי הֵיא דְתַנַּאי
בִּי מֵאִיר מַחֲיִיב יוֹר
דְּפִלְחוּ כּוּלִי עֲלֵמָא
תַּעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל כִּי
אֵל רַבִּי מֵאִיר סַבֵּר
וְרַבִּי יְהוּדָה סַבֵּר
הֵיא הִדֵּר אֲמַר רַב
דְּאֲמַרֵּי דִּאֲפִילוּ לִרִי
יִזְבִּי מַחֲיִיב (דְּרַתְנָן)
וְלֹם אֵינִי חַיִּיב עַד
יַאֲעֲבֹד נֶגְךָ וְנַעֲבֹד
לְעַצְמוֹ וְאֲמַרֵּי לִיה
מִסִּית לְעַצְמוֹ שְׁמַעִי
קוּשְׁטָא הוּא וּמִ"ם
עֵי לִיה מִימַר אֲמַרֵּי
מ"ש

לילה ליחיד מיהא כאשר מסית דמחייב דיבורא כשמוכנין לו עדים ואחרו היאך ננית אלהים חיים ועבוד עמים ואזנים ואם אין חוזר בו חייב דכתי' משמע יש לומר דוקא חסות לעבודת כוכבים דשמיני ליום דממשכר בחרה טפי אכל חסות לעצמו לא חשיב חסות כ"כ משום דלא שמיני לא דלמרי מ"ש אינו מוסיף דכחלה ששמיני פליגי גביה והא דקדמתינהו לעיל היא דמחז' כ"ע לא פליגי רבי במסית כ"ע לא פליגי דכיון דאי פלחו מחייב על כן יש לחייב המסית דיבוריה במסית לעבודת כוכבים כי פליגי דיבורא בעלמא גביה כשאלו אין דרבי מאיר סבר דיבורא מילתא הוא ומחייב יוסט ומסית דניסא לעבודת כוכבים דשמיני ליה אפילו רבי יהודה מודה דמחייב דיבור כי פליגי במסית לעצמו לא מחייב ניסא או לא אכל במסית פשיטא דמחייב דיבורא:

כצא

אסורה. הכמה בהנאה ואש"פ שהשמיטה לאו לעבודת כוכבים הייתה ואפילו לא זרק דמה לעבודת כוכבים נאסרה. ילפינן טעמא בשמיטת חולין (וג). דגמר לה רבי יוחנן ממחשבת פגול דהיא מעבודה לעבודה דהשמיטה את הוצא על מנת לזרוק את הדם למחר פיגול:

אסורה וריש לקיש א
יוחנן אלא ר'יש לקיש
רב פפא ולרבי יוחנן
לא קא אסר רבי יו
גברא לא בר קטלא
גברא קטלא מתקיף
דרב איקא ולר"ל מי
קא שרי ר"ל אלא
קטלא הוא מיד דהוה
מותר ועובדה בסיף
לרבינא למאי דקאמר
לאב"י אימא צ"ה
הכלל כולו יאיבה י
תימא למעוטי הפ
מהשתחואה נפקא
כיבור אף כל דרך
יחפער עצמו למרקו
ועבודתו בזיון הוא א
הא דאמר רבי אילעי
למרקולים שהוא חייו
עוד את זבוחיהם אי
לכדרכה רכתיב ליה
אילעי ברברא וילאי

שלא בידרה שאלה נפקא ה"מ בזכות אירכסו ליה תורי פג' מתנ' אהרדי תנן ה' עובד אין אומר לא והר' אלך ואעבוד נלך ונע' מקבלו עלי אלא בע' תנאי שקלת מעלמא' האומר כואו ועבדוני יהודה פוט' ה'דיבא לא פליגי דכתיב (ל') פליגי דביבואר בעלל' דיבואר מילתא הי' דיבואר לאו מילתא יוסף (ל') לאו מילתא יהודה דביבואר נמי רבי יהודה אומר לא שיאמר אעבוד אלך במאי קמ'פליג' במסי' אין קמ'פליג' מר סבר ליה ואין דקאמרי ליה מסי' לעצמו לא ש

ועלי. באלו: **אלא בעבוד.** עד שאעבדנו דכל כמה דלא פלה
 חייב וסיפא דמשמע באמירה חייב בשקבלו עליו
 דלמחר דכיון דלאחר מעשה קבליה עליה באלו אי
 באלו פירש בהדיא שאינו מקבלו עליו אלא בעבדו. **בואו ועבדוני.**
 עמשה את עמלו עבדו כוכבים ומקטת בני אדם לעבד: **מחייב.**
 רבי יודא אומר לעולם אינו חייב. כשכל דבור
 ככלל מעשה אלא בניסת לעבדו כוכבים ואבא ושמע ואחר
 ואעבוד אבל באומר בואו ועבדוני פטור אלא עמשה דרבי
 יודא במסכת אחרים לעמלו עמשה אחרים הוא דהא בניסת חייב
מסי. לעמלו עמשה אחרים לעמלו עמשה אחרים
 לא עמשי ליה. שרי הוא אדם מעמס
 והאפילו הניסמס (לאחר עבדו כוכבים) אינו נסמס לעבד דם:

צא

מסורת הש"ס

(א) וְיָלַד אֶלְעָזָר, (ב) עַיִן נָח.
וְזָכִיר קוֹ, (ג) לְקַח סָה,
(ד) נִשְׁכַּח נָח, וְיִשְׁכָּן
(ה) שָׁנָה סָה, וְיִשְׁכָּן (ו) וְיִשְׁכָּן
(ז) דְּמִי, (ח) וְיִשְׁכָּן לְהָא,
(ט) וְדָרְסִים נָח, (י) וְדָרְסִים
(יא) כִּסְאָה, (יב) שָׁלַח לְהָא
(יג) וְיִשְׁכָּן וְיִשְׁכָּן וְיִשְׁכָּן
וְזָכִיר י, דִּי רַבִּי וְיִשְׁכָּן
וְיִשְׁכָּן י, דִּי רַבִּי וְיִשְׁכָּן

תורה אור השלם

ו. השמר לך מן תגשם
אחרים אחרי השמים
סגור וכן תרשם
לאחריהם לאמר איכה
יעבדו הנים האלה את
אלהיהם ואעשה כן גם
אני. בדמים כי ב
2. ולא יחבז עוד את
בזחיהם לשערים אשר
הם ציט אחריהם חקת
עולם תודיה זאת להם
לדרכם: ויקרא יז ו
3. לא תחשע לך מכל
ובכל תמונה אשר שנים
ממעל ואשר בארץ
מתחת לארץ:

12 MAY

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה למעוטי
וכו' שזוכתין לה למה לי:

מוסף רש"י

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones